

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

בפני כב' השופט יחזקאל אליהו

התובע:

ה.מ.ב,

ע"י ב"כ עוה"ד נתנאל ירימי

נגד

ד

נתבעת:

ר.ב,

ע"י ב"כ עוה"ד סיגל הופמן ו/או אילת ישראל-מרגלית

1

2

פסק דין

3

4

פתח-דבר:

5

1. מונחת לפני תובענה מיום 26.10.17 לפי חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), תשנ"א – 1991 (להלן: "האמנה"), אשר הוגשה ביום 26.10.17 על ידי מר ה.מ.ב (להלן: "התובע" או "האב") אביהם של הקטינים א' יליד 00.00.08 ו-ל' יליד 00.00.11 (להלן ובהתאמה: "א'", "ל'" ו-"הקטינים") להורות על החזרתם של הקטינים לעיר S שבמדינת ספרד, היא מקום המגורים הרגיל של הקטינים. לטענת התובע ביום 17.3.17 נחטפו הקטינים לישראל ע"י אמם, הגב' ר.ב (להלן: "הנתבעת" או "האם") ומאז הם שוהים בבית הורי האם שברח' xxxxxxxx (להלן: "החטיפה").

13

14

רקע עובדתי- הצדדים, טענותיהם וההליך בתמצית:

15

2. האב הינו נוצרי אזרח אירלנד, האם יהודיה ואזרחית ישראל אשר נישאו זל"ז בנישואין אזרחיים בקפריסין ביום 7.11.06 וכן בטקס נישואין פרטי בישראל ביום 7.12.06.

18

3. הצדדים מאז נישואיהם ועד מרץ 2010 התגוררו בישראל יחד עם הבן א' יליד 00.00.08, בדירת מגורים שרכשו ברחוב xxxxxx.

21

4. בחודש מרץ 2010, בעקבות הצעה שקיבל האב לעבודה ב----- מטעם חברת xxxxxx, החליטו בני הזוג לעזוב את ישראל, מכרו את דירת מגוריהם שב xxxxxx ועברו להתגורר בספרד. לטענת הנתבעת המדובר "ברילוקיישן" לתקופה. התובע עבד בחברה זו ב----- בין השנים 2010-2012.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

- 1 במהלך תקופה זו נולד בספרד בנם השני של הצדדים ל' יליד 00.00.11. עוד לטענת התובע בין
2 השנים 2012-2013, הקים חברת סטרטאפ פרטית מצליחה ביחד עם שותפים, ובשנת 2013
3 חברת הסטרטאפ הזו נרכשה על ידי חברת xxxxxx ----- בה הועסק בין השנים 2013-2015
4 בתפקידי ניהול. בשנת 2015 הוא פרש מהחברה מרצון וקיבל מענק פרישה נכבד.
5
- 6 **5.** בין השנים 2015-2016 האב חיפש עבודה ב-----, בסמוך למקום מגורי המשפחה, עבודה
7 התואמת את מעמדו כישוריו וניסיונו ואת היותו בכיר "סיניור", אולם למרבה הצער חרף
8 מאמציו הרבים ואין ספור ראיונות בהם היה, הוא לא הצליח למצוא עבודה ב-----. לטענתו
9 באותה תקופה המשיך לפרנס את המשפחה בכבוד באמצעות מענק הפרישה וחסכוניות.
10 עוד לטענת התובע החל מינואר 2017 ועד חודש מאי 2017, נאלץ לקבל הצעת עבודה במלטה,
11 הרחק ממקום מגורי המשפחה בחברת "xxxxxxx" בה השתכר 5,000 יורו לחודש, בתוספת
12 בונוסים.
13
- 14 **6.** בסעיפים 38-42 לכתב התביעה מתאר התובע את מעשה החטיפה. מפאת חשיבותו של זה
15 לצורך הכרעה בתובענה להלן ציטוט מלא של מעשה החטיפה כפי שנטען ע"י התובע :
16 **"לתדהמתו ולמגינת ליבו של האב, הסתבר לו כי ביום 17.3.2017 האם**
17 **עשתה מעשה נפשע וחטפה ממנו את הקטינים והטיסה אותם לישראל**
18 **מאחורי גבו וללא הסכמתו, תוך שהיא מנצלת את היעדרותו מהבית בזמן**
19 **שהותו במלטה לצרכי פרנסת המשפחה. ביום שישי, 17.3.17, הגיע האב**
20 **כהרגלו מידי שבוע לבית המגורים בסיום שבוע עבודה במלטה, וכל עולמו**
21 **חרב עליו עת מצא הוא בית ריק, קירות חשופים, חדרי הילדים ריקים**
22 **ונטושים, והילדים שכה חיכה לפגוש אינם בנמצא. לאב התברר בדיעבד**
23 **כי האם ניצלה בציניות ואכזריות את היעדרותו, רוקנה והעלימה את כל**
24 **תכולת הבית, כמו כן מכרה את רכב המשפחתי הנ"ל בסכום של 12,500**
25 **יורו ונטלה עימה את הכסף לישראל. האב הבין מיד כי הקטינים**
26 **שמהווים בבת עינו והדבר היקר לו בעולם, נחטפו ע"י האם לישראל והוא**
27 **פרץ בבכי מר וכואב, ממנו לא יכול היה להירגע במשך שעות ארוכות.**
28 **בכאב לב ובשברון נפש האב מצא את עצמו יושב במשך כל סוף השבוע,**
29 **בבית הריק מול קירות חשופים מול חדרי הילדים הריקים, ממרר בבכי,**
30 **ליבו מתפוצץ מכאב וגעגועים לקולות הצחוק והמשחק של ילדיו**
31 **ולהתרפקותם עליו בחיבוקים ונשיקות".**
32

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

7. בו ביום בו הוגשה התובענה, הוריתי לב"כ התובע להמציא את התובענה לנתבעת תוך שקבעתי כי כתב הגנה יוגש עד ליום 8.11.17 ונקבע דיון ליום 15.11.17.
8. בכתב הגנתה טענה הנתבעת כי התובע לא הוכיח כי מקום מגוריהם "הרגיל" של הקטינים הוא בספרד וכן לא הוכיח באמצעות חו"ד מומחה לדין הספרדי, כי היו לו זכויות משמורת, במועד שיבת האם והקטינים לישראל, לפי דיני ספרד בה הקפיד, הקפדה יתרה, שלא יהיה לו כל מעמד, מכל מין וסוג שהוא. עוד טענה כי שובם של הקטינים יחד עמה לארץ, היה מהלך מתוכנן ביחד עם האב ובהסכמתו המלאה שניתנה מראש ועל כן לפי סעיף 13 (א) לאמנה, משניתנה הסכמה מראש למעבר, אין להורות על השבת הקטינים לספרד. עוד טענה כי האב השלים עם שובם של האם והילדים לישראל, במועד שיבתם ומשהייתה השלמה, לפי סעיף 13 (א) לאמנה, אין להורות על השבת הקטינים לספרד. כן טענה האם כי השבת הקטינים לספרד תגרום להם נזק פסיכולוגי בלתי נסבל וגם מטעם זה קמה להם הגנה מכח סעיף 13 (ב) לאמנה, מכוחו אין להורות על השבת הקטינים לספרד.
9. ביום 15.11.18 התקיים דיון ראשון בעניינם של הצדדים. בתום הדיון נקבעו מועדים לשמיעת הוכחות ליום 13.12.17 וליום 14.12.17. כן נקבעו מועדים להגשת תצהירי עדות ראשית מטעם הצדדים.
- ביום 28.11.17 הוגש תצהיר עדות ראשית מטעם התובע (נסרק ביום 29.11.17) וביום 12.12.17 הוגש על ידו תצהיר משלים. ביום 10.12.17 הוגש תצהיר עדות ראשית מטעם הנתבעת והעדים מטעמה: אמה הגב' א.א ואחותה הגב' מ.א.
- ביום 13.12.17 וביום 14.12.17 נחקר התובע. לשם שמיעת עדויות הנתבעת נקבע מועד נוסף ליום 20.12.17 וכן נקבע מועד נוסף ליום 24.12.17 בסיומו ניתן צו להגשת סיכומים בכתב עפ"י ההסדר הדיוני שהוגש ע"י הצדדים ביום 19.12.17.
10. ביום 4.2.18 הוגשו סיכומי האב, וביום 14.3.18 הוגשו סיכומי האם. משכך ניתן פסק הדין. בטרם אעבור לדיון והכרעה בתובענה אעמוד בקצרה על ההליכים הנוספים שהתנהלו ומתנהלים בין הצדדים.
- ההליכים הנוספים שבין הצדדים:**
11. ביום 12.6.17 הגישה האם בקשה ליישוב סכסוך לפי התקנות להסדר התדיינות בסכסוכי משפחה (הוראת שעה), תשע"ו-2016 – י"ס 24626-06-17. במסגרת התובענה הגישה בקשה למתן צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד הקטינים, צו אשר ניתן ביום 12.6.17.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

- 1 כן עתרה האם בבקשה לקבוע כי משמורתם הזמנית של הקטינים תהא בידיה וכן לקבוע כי
2 תהא רשאית בחתימתה בלבד לאשר כל פעולה הדורשת הסכמת שני ההורים ולחילופין לאשר
3 לה לספק לקטינים, בחתימת יחיד, את הטיפולים הנדרשים להם. כן עתרה בבקשה לקיצור
4 תקופת עיכוב ההליכים. ביום 14.6.18 ולאור עמדת יחידת הסיוע הוריתי על קיצור תקופת
5 עיכוב ההליכים וסגירת התיק.
- 6 **12.** ביום 20.7.17 הגישה האם תביעה למשמורת – תלה"מ 45836-07-17. ביום 2.8.17 הוריתי על
7 הזמנת תסקיר אשר הוגש ביום 25.10.17.
- 8 ביום 19.9.17 הוגשה על ידי פרקליטות המדינה הודעה מטעם הרשות המרכזית על פי ס' 16
9 לתוספת לאמנה הודעה ולפיה ביום 18.9.17 התקבלה מהרשות המרכזית בספרד הודעה
10 ובקשה בהתאם לאמנת האג בדבר ההיבטים האזרחיים של חטיפת ילדים בינלאומית מטעם
11 האב ולפיה האם הרחיקה שלא כדין את בניהם המשותפים, מספרד לישראל.
12
- 13 **דין והכרעה:**
- 14
- 15 **13.** תכלית האמנה, אשר נקלטה לחוק הישראלי לצורך יישומה, היא להבטיח כי ילדים שהורחקו
16 שלא כדין ממקום מגוריהם הרגיל למדינה אחרת יוחזרו לאלתר וכן למנוע ביעילות ובמהירות
17 שינוי חד-צדדי של מצב קיים על ידי הורה אחד בפעולת חטיפה תוך ניסיון לעשיית דין עצמי
18 ((בע"מ 2270/13 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו, 30.5.13); בע"מ 6390/13 פלוני נ' פלונית
19 (פורסם בנבו, 10.10.13)).
- 20
- 21 **14.** משנקבע ע"י בית המשפט כי נעשתה הרחקה שלא כדין, מעשה חטיפה וכי הוראות האמנה
22 חלות על המקרה הספציפי, מחויב בית המשפט להורות על החזרתו המידית של ילד שהורחק
23 שלא כדין ממקום מגוריו הרגיל. הוראות האמנה קובעות דרך מהירה ליישומה בגדר סעד של
24 חירום אשר הינו מהיר ומידי ומשכך חריגיה של האמנה מעטים ומצומצמים.
- 25
- 26 **15.** לאור טענות הצדדים עליהן אעמוד בהמשך הוראות הדין והפסיקה על מנת להכריע בתובענה
27 יש להידרש למתווה הבא:
- 28 ראשית, יש לבדוק האם הנתבעת ביצעה הרחקה שלא כדין של הקטינים בכך שהוציאה אותם
29 מספרד לישראל ולא החזירה אותם לספרד והאם הופרו זכויות משמורת של האב על פי
30 הגדרתן באמנה, זאת לאור האמור בסעיף 3 לתוספת לאמנה. במסגרת בדיקה זו זה יש
31 להידרש ולהכריע בשאלה מהו מקום המגורים הרגיל של הקטינים עובר ליום 17.3.17 (ס' 4
32 לתוספת לאמנה).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 לאחר מכן ולאור טענות האם, יש לבחון האם מתקיימים התריגים הקבועים בסעיף 13
2 לתוספת לאמנה, דהיינו הסכמת האב ו/או השלמתו להרחקת הקטינים מספרד לישראל.
3 נפנה לבחינת סוגיות אלו אחת לאחת.

האם נעשתה הרחקה שלא כדין על ידי האם?

7 16. סעיף 3 לתוספת לאמנה קובע מתי תחשב הרחקתו של ילד שלא כדין:

8
9 "3. הרחקתו או אי החזרתו של ילד תיחשב לא כדין כאשר —

10
11 (א) יש בהן הפרת זכויות המשמורת המוענקות לאדם, למוסד או לכל גוף אחר,
12 בין במיוחד ובין בנפרד, על פי דין המדינה שבה היה מקום מגוריו הרגיל
13 של הקטין סמוך לפני הרחקתו או אי החזרתו, וכן

14
15 (ב) בעת ההרחקה או אי ההחזרה הופעלו אותן זכויות בפועל, בין במיוחד ובין
16 בנפרד, או שהיו מופעלות כך אלמלא ההרחקה או אי החזרה.

17
18 זכויות המשמורת הנזכרות בסעיף קטן (א) יכול שינבעו במיוחד מכוח דין,
19 החלטה שיפוטית או מינהלית או הסכם בעל תוקף משפטי על פי דין אותה
20 מדינה".

21
22 זכויות המשמורת לצורך האמנה נקבעו בסעיף 5 (א) לאמנה לאמור: "...לרבות זכויות
23 המתייחסות לגוף הילד ובפרט הזכות לקבוע את מקום מגוריו של הילד".

24
25 17. האמנה רואה בהוצאת ילד ממקום מגוריו הרגיל כ"הרחקה שלא כדין" אם היה בה משום
26 הפרה של זכויות מי מהורים (או של גוף אחר) לקבוע את מקום מגוריו של הקטין. במקרה
27 כזה תינתן הזכות בידי ההורה האחר לדרוש את החזרתו של הקטין, ככל שההוצאה נעשתה
28 ללא הסכמתו ובלבד שישנה הוראה מפורשת בפסק דין או הוראת חוק ברורה האוסרת על
29 ההורה המשמורן להוציא את הקטין מארץ מגוריו ללא הסכמת ההורה השני.

30
31 18. משכך, עלינו ראשית לבדוק מהו מקום המגורים הרגיל של הקטינים והאם זה בספרד כטענת
32 האב? לאחר מכן יש לבחון האם קיימת הוראה מפורשת אשר אוסרת על האם להוציא את
33 הקטינים ממקום מגוריהם הרגיל ללא הסכמת האב בהתאם לדין המדינה שבו היה מקום
34 מגוריה הרגיל של הקטינים עובר להרחקתם.

"מקום המגורים הרגיל" של הקטינים:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

19.

1 סע' 4 לאמנה בדבר ההיבטים האזרחיים של חטיפה בינלאומית של ילדים (להלן "האמנה"),
2 קובע את תחולתה:
3

4 **"האמנה תחול על כל ילד אשר מקום מגוריו הרגיל היה במדינה מתקשרת**
5 **סמוך לפני כל הפרה של זכויות משמורת או ביקור: האמנה תחדל לחול**
6 **בהגיע הילד לגיל 16".**
7

8 תנאי מקדמי לתחולת האמנה, הינו, כי הרחקת הקטינים הייתה ממקום המגורים הרגיל
9 שלהם. מרכיב זה מהווה חלק מעילת התביעה על פי האמנה, ומשכך, הנטל להוכיחו, מוטל
10 על התובע.

11 האמנה אינה מגדירה את המונח "מקום מגורים רגיל" ועל בית המשפט להכריע בשאלה מהו
12 מקום הרגיל של הקטינים שעניינם נדון בפניו. מטבע הדברים והיות והמדובר בתנאי מקדמי
13 לתחולת האמנה תופס הדיון בשאלה זו חלק עיקרי ומהותי בהליך וברור התובענה.
14

20.

15 לעניין משמעותו של "מקום מגורים רגיל" על פי האמנה, מקובל היה ככלל ליתן לו פירוש
16 דווקני מצומצם ועובדתי המתייחס למקום מגורים פיסית (ראו: ע"א 7206/93 גבאי נ. גבאי,
17 נא (2) 241). נקודת המבט והבחינה היא של הילד והמקום שבו הוא גר. מבחן עובדתי זה
18 "רוכך" בפסיקה מאוחרת יותר אשר אימצה גישה פרשנית כוונתית, גמישה, הרואה חשיבות
19 בכוונת ההתיישבות של ההורים ע"א 7994/978 דגן נ. דגן, נג (3) 254; בע"מ (ת"א) 1026/05
20 ע' א' נ. מ' א' (פורסם בנבו, 17.3.15); ע"מ (ב"ש) 121/07 פלונית נ' אלמוני (פורסם בנבו
21 18.6.07); בע"מ 9802/09 פלונית נ. פלוני (פורסם בנבו, 17.12.09) ו-בע"מ 741/11 פלונית נ'
22 פלוני (פורסם בנבו, 17.5.11) (להלן: "בע"מ 741/11").
23

24 סקירה מפורטת ומקיפה של התפתחות הפסיקה הבינלאומית באשר לפרשנות שיש ליתן
25 למונח "מקום מגוריו הרגיל" של הקטין, נערכה ע"י כב' השופט נ. הנדל בבע"מ (ב"ש) 130/08
26 פלונית נ. פלוני (פורסם בנבו, 13.08.08), בהציעו גישה המאמצת מארג מבחנים המשקלל
27 נתונים עובדתיים מנקודת מבטו של הילד, המתייחסים הן להתאקלמותו במקום, כמו גם את
28 כוונת ההתיישבות של ההורים בעבר ובהווה, כאחת מהעובדות הרלוונטיות. גישה זו אף
29 הוצעה ע"י כב' השופט י. עמית בעמ"ש (חי) 4646-11-08 ל' מ' נ' מ' מ' (פורסם בנבו, 13.1.09).

30
31 על גישה זו חזר כב' השופט נ. הנדל בבע"מ 741/11 אשר קבע כי ראוי לשלב בין "האסכולה
32 העובדתית" ל"אסכולה הכוונתית", באופן שיותיר את המוקד בבחינת שאלת עובדת המגורים
33 הפיסית, אך ייתן משקל מסוים לכוונת הצדדים ולמציאות חייהם. כיום ולאור ההלכה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 שנקבעה בבע"מ 7784/12 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו, 28.7.13) (להלן: "בע"מ 7784/12")
2 ע"י כב' השופט נ. הנדל אין עוד חולק כי בבואו של בית המשפט לקבוע את מקום מגוריו הרגיל
3 של הקטין עליו ליישם מבחן משולב הכולל מבחן "עובדתי טהור" ובמסגרתו יש לבחון בין
4 מארג העובדות גם את כוונת ההורים ואת ההחלטות שקיבלו. וכך באו לידי ביטוי הדברים
5 בסעיף 9 לפסק דינו של כב' השופט נ. הנדל:
6

7 "העמדה לפיה Habitual Residence ("מקום המגורים הרגיל") הינה
8 סוגיה של "Pure Fact", עובדה טהורה, משמעה שעל הבדיקה להיות
9 מקיפה ומעמיקה. התוצאה של הבירור העובדתי הטהור היא שלעיתים
10 עובדה מסוימת תזכה למשקל רב בשקלול הסופי של כלל הנתונים
11 ולעיתים עובדה אחרת תזכה בבכורה. בדיקה עובדתית טהורה חייבת
12 להיות רחבה וכוללנית. מארג העובדות בהחלט יכול את כוונת ההורים
13 ואת ההחלטות שקיבלו, אך אין ליתן לכוונותיהם משקל עצמאי וחיצוני
14 לבחינה העובדתית. הכוונה אף היא חלק מהתמונה העובדתית. מטבע
15 הדברים, נתון הכוונה מפנה את הבדיקה להורים. אף כאן יש לתת את
16 המשקל הממשי למונח המדויק Habitual Residence of the Child –
17 "מקום מגוריו הרגיל של הילד" השם את הזרקור על הילד. במונח זה יש
18 לשמוע את קולו של הילד. זאת לא במונח בו בית המשפט ישאל אותו
19 למקום מגוריו הרגיל שהרי אין אנו עוסקים בסוגיה סובייקטיבית אלא
20 במונח האובייקטיבי המופשט במידת מה. על פי ראייה זו חשוב לבחון את
21 חיי הילד כפי שהם, אך המסקנה עשויה לכלול את כוונת ההורים שאף
22 היא רלוונטית בתור עובדה. כמוכן, יש חשיבות לשיקולים אחרים כגון
23 מטרת הנסיעה למדינה אחרת, תחילת הנסיעה בזמן ואף גילו של הילד.
24 ודוק, יש לבחון לא את מקום מגוריו של הילד כי אם את מקום מגוריו
25 הרגיל על המשתמע מכך.
26

27 התמקדות בעובדות, להבדיל משילוב בין מבחן עובדתי למבחן כוונתי,
28 תביא לתוצאות שונות שלא על בסיס קיומן של אסכולות משפטיות
29 מתחרות, כי אם על בסיס המארג העובדתי הייחודי לכל מקרה ומקרה.
30 יודגש אף כי גם בחינת העובדות לא נעשית מנקודת המבט של ההורים
31 אלא מנקודת מבטו של הילד, בבחינה אובייקטיבית של נקודת מבט זו.
32 רוצה לומר, בבוא בית המשפט להניח את אצבעו על מפת העולם, להצביע
33 על אחת המדינות ולקבוע "כאן מקום מגוריו הרגיל של הקטין", עליו
34 לשוות לנגד עיניו את מפת עולמו של הקטין, על פסיפת העובדות
35 המרכיבות אותה.
36

37 מבחן עובדתי טהור תוך מיקוד בילד הכולל את כוונת הוריו בגדר עובדה
38 תואם גם את פסק הדין בעניין גבאי, וגם את הפסיקה העדכנית שניתנה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 בבית משפט זה לפיה אין ליצור חיץ בין העובדות לבין הכוונות. המבחן
2 אף תואם את הפסיקה במדינות זרות המחויבות אף הן כישראל ללשון
3 האמנה ותכליותיה".
4
5

6 לטעמי בענייננו, יישום המבחן העובדתי הטהור המשלב בתוכו גם את כוונת הוריהם של .21
7 הקטינים ומנקודת מבטם של אלה מביא לתוצאה ולקביעה לפיה מקום המגורים הרגיל של
8 הקטינים עובר ליום 17.3.17 היה בעיר S שבמדינת ספרד ואפרט.

9
10 הצדדים כאמור לעיל נישאו זל"ז בנישואין אזרחיים בקפריסין ביום 7.11.06 ובטקס נישואין
11 פרטי בישראל ביום 7.12.06. הצדדים מאז נישואיהם ועד מרץ 2010 התגוררו יחד עם הבן א'
12 יליד 0.0.08, בישראל, בדירת מגורים שרכשו בxxxxxxx. אין חולק כי בחודש מרץ 2010,
13 בעקבות הצעה שקיבל האב לעבודה ב----- מטעם חברת xxxxxxxx, עזבו הצדדים את
14 ישראל ועברו להתגורר בספרד. במהלך תקופת מגוריהם בספרד נולד ביום 00.00.11 בנם ל'.
15 אין בידי לקבל טענת הנתבעת כי המדובר "ברילוקיישן" לתקופה. בסעיף 4 לכתב תביעתה
16 למשמורת טענה האם תחילה כי הרילוקיישן היה לתקופה קצובה ומוגדרת בת שנתיים, אולם
17 בכתב הגנתה בתביעה זו של האב טענה בסעיף 10 כי הצדדים החליטו לעשות "רילוקיישן"
18 ולעבור לעבוד לתקופה, בחברת הימורים ב-----". אין בפי הנתבעת כל הסבר ממשי כיצד
19 אותה תקופה קצובה של שנתיים אשר התחלפה בהמשך ולגרסתה "לתקופה" לא קצובה
20 נפרשה עד חודש מרץ 2017 ובמשך כ-7 שנים תמימות. לעניין זה יודגש כי גם לאחר שהתובע
21 חדל לעבוד בחב' xxxxxxxx, עבודה בגינה נעשה הרילוקיישן לא חזרו לארץ. הצדדים המשיכו
22 להתגורר בספרד וכך גם כאשר החל התובע לעבוד בינואר 2017 במלטה עדיין המשיכו
23 והתגוררו האם והקטינים בS בספרד. הצדדים מכרו את דירתם בxxxxxx והעובדה כי לא רכשו
24 בית קבוע למגוריהם בספרד והתגוררו בדירות בשכירות אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה.
25 למותר לציין כי זוגות ואנשים רבים חיים, חיים שלמים בלי לרכוש נכס מקרקעין ומתגוררים
26 בשכירות. אציין כי לעניין זה לא נסתרו מעיני טענות האם בדבר גובה המשכנתא שרצתה על
27 הנכס אשר הפכה את המשך החזקתו ללא כלכלית, אך בכך אמור אין כדי לשנות מקביעתי
28 באשר למקום המגורים הרגיל בשים לב לאמור לעיל ולהלן.

29 האם אמנם הוכיחה כי הקשר עם ישראל לא נותק במשך כל השנים אך בכך וכפי שיפורט אין
30 להעלות ו/או להוריד מהיות ספרד מקום המגורים הרגיל של הקטינים עובר ל-17.3.17. אכן
31 הוכח כי הצדדים המשיכו לשלם תשלומי ביטוח לאומי במשך כל השנים כדי לשמור על
32 זכויותיהם בישראל (סעי' 124 לסיכומי האב ס' 59 (א) לסיכומי הנתבעת). כן הוכח כי האם
33 והילדים היו מבוטחים בביטוח רפואי של קופת החולים הכללית במשך כל השנים ושמרו על

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 זכויותיהם הביטוחיות בישראל (סעי' 110 לסיכומי האב, נספח יד' לתצהיר האם), אך באלה
2 כשלעצמם אין כדי להעיד על כוונה לשוב לישראל בשלב מוגדר כלשהו, ולמצער אין הדבר
3 מעיד על כוונה מיידית בטווח הנראה לעין לעשות כן. כל אשר ניתן ללמוד מכך הוא כי הצדדים
4 שמרו לעצמם את האופציה לשוב לישראל בשלב כלשהו שאז יהיה באפשרותם לעשות כן
5 באופן חלק וקל מאחר ודאגו לשמור על כל זכויותיהם הסוציאליות בישראל. לעניין זה יודגש
6 כי כך נוהגים ישראלים רבים החיים בניכר בין היתר אף בשל המוניטין הטוב שיש לרפואה
7 בישראל.
8 חשבון הבנק של האם בישראל, אליו צירפה לטענתה את האב כשותף מלא בשנות מגוריהם
9 בישראל ואשר המשיך להיות פעיל ולשמש אותם בכל תקופת שהייתם הארעית בחו"ל
10 כטענתה אף הוא אינו מלמד כי מקום המגורים הרגיל היה בישראל. ראשית אציין כי בעוד
11 עפ"י הנתען בתצהיר העדות הראשית כי מצורף דף עדכני מהחשבון המשותף בישראל, נספח
12 טו', הרי שכל מה שצורף הינו צו עיקול שהוטל על החשבון בבנק לאומי ע"י ביטוח לאומי ע"ש
13 החייב מ.ה – הנתבע. דף זה בוודאי שאין בו ללמד על הפעילות בחשבון וזאת פרט לעובדה כי
14 לא ברור כלל איזו פעילות נעשתה בחשבון ע"י הנתבעת או התובע נוכח העובדה כי זו לא עבדה
15 בשנים האחרונות ובכל מקרה אין בהחזקת הח"ן כדי להפוך את ישראל למקום המגורים
16 הרגיל של הקטינים.
17 אף טענות האם כי היא והילדים קיבלו טיפולים רפואיים בישראל ובשל כך יש ללמוד כי
18 המשפחה שמרה על מרכז חייב בישראל – דינה להידחות. לטענת האם הקטין ל' קיבל את כל
19 החיסונים של טיפת חלב בישראל, על אף שנולד בספרד. הבן א' עבר ניתוח עיניים בישראל
20 והגיע לפחות פעמיים בכל שנה לבדיקת עיניים בבית החולים שניידר. כמו כן לטענתה האם
21 עברה ניתוחים ואושפזה תקופה של למעלה מתשעה חודשים בישראל לאחר תאונת דרכים
22 קשה שעברה בספרד, במהלכם שהו הילדים לצידה והשתלבו במוסדות חינוך בישראל, למשך
23 שנת לימודים שלמה. נוכח העובדה כי הצדדים דאגו לשלם ביטוח לאומי בארץ ולא היו
24 מבוטחים בביטוח רפואי ציבורי בספרד, ביקוריהם בארץ והרפואה המתקדמת בארץ, אך
25 טבעי כי טיפולים רפואיים מהותיים ומשמעותיים יערכו בארץ.
26 לעניין זה יש גם להפנות לתסקיר העו"ס לסדרי דין שהוגש בתביעת המשמורת שהגישה
27 הנתבעת תחת הכותרת "רקע משפחתי":
28 **"ר' סיפרה כי פגשה את מ' בעת ביקור תיירותי של מ' בארץ ב- 2006. הם נישאו לאחר**
29 **כשנת הכרות והתגוררו בארץ כ- 4 שנים, כאשר במהלך התקופה הזו הם עבדו ורכשו דירה**
30 **בא.א.א.א.א.א. ב-מרץ 2010 בעקבות הצעת עבודה של מ, הם עברו להתגורר ב- - - - - שבספרד,**
31 **לדברי ר', התכנון היה כי יגורו שם שנתיים ואז יחזרו לארץ, אך לדבריה, לבסוף, מ' לא רצה**
32 **לחזור. ר' סיפרה כי לא הייתה לה אפשרות עבודה ועקב כך לא יכלה לעבוד. ר' אמרה כי, על**
33 **אף מגוריה בספרד, מרכז החיים היה בארץ והיה קשר רציף ושוטף עם בני משפחתה ומספר**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 פעמים בשנה ביקרה בארץ עם הילדים. לדבריה היא שמרה על זכויותיה בביטוח לאומי
2 ובקופת החולים וכל הטיפולים הרפואיים המהותיים של הילדים תמיד בוצעו בישראל. היא
3 דיווחה כי באוגוסט 2012, לאחר תאונת דרכים קשה שעברה בספרד, היא הוטסה לארץ
4 במימון הוריה ושהתה עם הילדים בארץ במשך 9 חודשים (עד יוני 2013). ר' טענה כי לאחר
5 מכן חלה החמרה ביחסים, מ' לא הסכים לעבור לישראל ולבסוף היא בחרה לחזור לספרד
6 כדי לשמור על הנישואין. המשבר האחרון היה בדצמבר 2016, כאשר מ' החל לעבוד במלטה
7 והגיע בסופי שבוע לבית המשפחה ב-----. ר' דיווחה כי החלו קשיים כלכליים, נאלצה
8 למכור חפצים מהבית כדי שתוכל לשלם עבור שכ"ל של הילדים (כיוון שלמדו במסגרת
9 חינוכית פרטית) ועוד. ר' ציינה כי במרץ 2017 בעקבות המצב הכלכלי הקשה, חוסר היכולת
10 לשלם עבור לימודי הילדים, והעובדה כי לא יכלה לרשום את הילדים למסגרות חינוכיות
11 ציבוריות, ר' חזרה לארץ עם הילדים. היא ציינה כי המעבר נבע מקושי כלכלי בלבד והיא
12 חשבה כי מ' יגיע לארץ בעקבות המשפחה. אך לדבריה מאז הגעתה לארץ מ' הפסיק לתקשר
13 עמה ועד היום היא אינה יודעת היכן הוא מתגורר. ר' עדכנה כי מ' משוחח עם הילדים בטלפון
14 באופן רנדומלי" (ההדגשות אינן במקור י.א).

15 הנה כי כן הנתבעת עצמה מודה כי לאחר האשפוז הארוך שלה בארץ "בחרה לחזור לספרד
16 כדי לשמור על הנישואין" וכי "מ' לא הסכים לעבור לישראל", מדברי הנתבעת ניתן ללמוד
17 בברור כי גם לשיטתה והבנתה מקום המגורים הרגיל היה בספרד.

18
19 הביקורים התכופים של המשפחה בארץ בין פעמיים לארבע פעמים בשנה ושהותה בחופשות
20 בארץ בכל שנה, אין בהם לגרוע מהאמור לפיו מקום המגורים הרגיל של המשפחה היה בספרד
21 וזאת בפרט נוכח התרשמות בית המשפט כי לנתבעת קשר חם וקרוב עם בני משפחתה. מדו"ח
22 כניסות ויציאות מן הארץ אשר צורף כנספח טז' לתצהיר האם לא ניתן ללמוד כטענתה על
23 שהייה מצטברת בת מס' חודשים בשנה אלא על ביקורים קצרים אשר במצטבר אינן עולים
24 על מס' שבועות בודד בשנה.

25
26 טעמי כל שיש בטענות האם הינו להוכיח כי הצדדים ובעיקר הנתבעת שמרו על הזיקה
27 לישראל, דבר אשר הינו אך טבעי נוכח העובדה כי כאן נולדה והתבגרה וכאן מתגוררת
28 משפחתה עמה ועפ"י התרשמות בית המשפט יש לה קשר חם, עמוק, תומך ואוהב.

29
30 לאור כל האמור לעיל ולעניין זה מקובלת עליי עמדת התובע, כי במועד הרלוונטי –מרץ 2017
31 – מקום המגורים הרגיל של הקטינים היה בספרד. הקטינים התגוררו דרך קבע בספרד במשך
32 כשבע שנים ברציפות, המדובר בפרק זמן ארוך מאוד במושג הזמן של ילדים ואף בחייהם של
33 מבוגרים. שם היה ביתם, שם היו חפציהם ושם התנהלו חיי המשפחה. ההורים כאמור לעיל

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 לא קצבו בזמן את שהייתם בספרד ובמהלך תקופה זו הם גם לא הגיעו להחלטה או גיבשו
2 כוונה ברורה לחזור לישראל במועד זה או אחר. אכן נראה כי לבה ונפשה של הנתבעת היו
3 לישראל אך אלה לא הבשילו לכדי הסכמה משותפת, ברורה ומגובשת, על שיבה לישראל בזמן
4 נתון במרוצת שבע שנות שהותם בספרד, עד להסכמה לחזרת האם והקטינים שהתגבשה
5 בסמוך לחזרה לישראל ביום 17.3.17 ואשר עליה אעמוד בהרחבה בהמשך.
6 גם העובדה שהקטינים שהו בספרד ללא מעמד חוקי, לא למדו במוסדות חינוך פורמאליים
7 אלא במסגרות חינוך פרטיות ולא שלטו היטב בשפה הספרדית אין בהם לשלול את הקביעה
8 כי מקום המגורים הרגיל של הקטינים היה בספרד. מקום המגורים הרגיל נקבע על פי הבחינה
9 הפיזית עובדתית ולא על פי הסטטוס המשפטי (כגון "דומייל") והוא מבטא את מציאות
10 חייהם הנמשכת של הקטינים. מבחינה פיזית התגוררו הקטינים בספרד זמן ארוך וממושך
11 של שבע שנים תמימות ולכך מצטרפת כאמור העובדה כי בפרק זמן זה ועד בסמוך לחזרת
12 הקטינים והאם לארץ לא הייתה להורים כל כוונה ברורה ומגובשת לרבות מועד חזרה מתוכנן
13 לישראל. במקרה דנן ולטעמי התוצאה הינה זהה הן עפ"י "האסכולה העובדתית" והן עפ"י
14 האסכולה "הכוונתית" ובין בחינה ויישום משולבים שלהם כהוראת הפסיקה המנחה. עם
15 זאת וכפי שאבהיר בהרחבה בהמשך עובדות אלה רלוונטיות לשאלת ההגנה בדבר הסכמה
16 והשלמה של התובע לחזרה.

17
18 **23.** בנסיבות אלו, מכל הטעמים שפורטו לעיל, אני קובע כי מקום מגוריהם הרגיל של הקטינים
19 עובר ליום 17.3.17 היה בספרד.

האם הופרו זכויות המשמורת של האב?

20
21
22
23 **24.** על פי סעיף 3 לתוספת לאמנה, זכותו של ההורה הלא משמורן ל"זכויות משמורת", כהגדרתן
24 באמנה, לדרוש את הסכמתו או הסכמת "מוסד או גוף אחר" להוצאת הילד ממקום מגוריו
25 הרגיל מוקנית לו בהתקיים אחד מהתנאים הבאים: (א) הזכות ניתנת בידו (או בידו "מוסד או
26 גוף אחר") על פי דיני המדינה שממנה הורחק הילד; (ב) הזכות ניתנה בידו מכוח "החלטה
27 שיפוטית או מינהלית" של גורם שיפוטי או מינהלי מוסמך על פי דיני המדינה שממנה הורחק
28 הילד; (ג) הזכות ניתנה בידו מכח הסכם בינו לבין ההורה המשמורן התקף לפי דיני המדינה
29 ממנה הורחק הילד.
30 הנטל להוכיח קיומה של אחת החלופות הנ"ל מוטל על מי שמבקש את החזרתו של הקטין.
31 עליו להוכיח כי בוצעה "הרחקה שלא כדין" כהגדרתה באמנה. כמו כן, הלכה פסוקה היא שאין
32 כל השפעה להחלטה שניתנה לאחר ההרחקה באשר לקביעת אופיו של מעשה זה לצורך
33 האמנה. הרציונל העומד מאחורי קביעת המועד בו בוצעה ההרחקה כנקודת הזמן הרלבנטית

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

- 1 לעניין האמנה, הוא למנוע מרוץ של ההורים לערכאות שיפוט שונות להוצאת צווים לאחר
2 מעשה.
3
- 4 **25.** התובע הוכיח כי עפ"י הדין הספרדי, מקום המגורים הרגיל של הילדים, קיימות לו כהורה,
5 זכויות משמורת שוות וזהות ומלאות כפי שקיימות לאם הנתבעת, לרבות זכות מלאה שווה
6 וזהה לקביעת מקום מגוריהם של הילדים. לכתב התביעה ולתצהיר עדותו ראשית צורפה
7 בקשה מטעם הרשות המרכזית הספרדית מופנית לרשות המרכזית הישראלית, להשבת
8 הילדים לספרד עפ"י אמנת האג. בקשה זו כוללת חוות דעת משפטית ברורה בדבר הדין
9 הספרדי, לפיו לכל הורה, הן לאב והן לאם קיימות זכויות שוות וזהות בענייני אפטרופסות
10 ומשמורת כלפי ילדיהם, לרבות בעניין הזכות לקבוע את מקום מגורי הילדים, וכן קובעת כי,
11 בהעדר הסכמה בין ההורים אין לאף אחד מהם רשות לפעול על דעת עצמו וללא קבלת הסכמת
12 ההורה האחר וכי כל פעולה חד צדדית כזו, כמו העברת הילדים למדינה אחרת ללא הסכמת
13 ההורה האחר הנה בניגוד לדין ומהווה הפרה של זכויות המשמורת של ההורה האחר.
14 כמו כן ביום 14.11.18 הגיש התובע לתיק בית המשפט חוות דעת מומחה לדין הספרדי
15 שנערכה ע"י עורכת דין ספרדית מהעיר מדריד, הגב' לוסיה גוי מסטרומיקלה, ולפיה על פי
16 הדין הספרדי, לשני הורים יש זכויות משמורת שוות וזכות שווה לקביעת מקום מגוריהם של
17 הילדים, התובע אף צרף חוות דעת זו לתצהיר עדותו הראשית.
18
- 19 **26.** בדיון שהתקיים ביום 15.11.17 טענה בא כוח האם עמ' 3 שורות 13-15 :
20 **"לעניין חוות הדעת לדין הספרדי שהוגשה, אנחנו לא חולקים על הדין**
21 **הספרדי אבל חוות הדעת התעלמה משאלה בסיסית והיא האם הדין**
22 **הספרדי חולש על אנשים שאינם בעלי סטטוס פורמאלי בספרד"**
23
- 24 **27.** הנתבעת לא בקשה למנות מומחה מטעם בית המשפט ו/או להגיש חוות דעת מטעמה על מנת
25 לסתור את האמור בחוות הדעת מטעם התובע. יתר על כן עיינתי היטב בתצהיר עדותה
26 הראשית של האם וסיכומיה ואין בהם כל התייחסות לעניין זה ומשכך היא נחשבת כמי שזנחה
27 כל טענה בגין חוות הדעת ומסכימה לאמור בה.
28
- 29 **28.** בנסיבות אלו, על פי הדין הספרדי מדובר בהרחקה שלא כדין שכן הרחקה זו מפרה את זכויות
30 המשמורת של האב בהתאם לאמור באמנה.
31
32
- 33 **האם מתקיים אחד מחריגי האמנה בגינו אין להורות על החזרת הקטינים לספרד?**
34

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
29. משנקבע כי מקום המגורים הרגיל של הקטינים עובר ליום 17.3.17 הינו בספרד וכי מדובר בהרחקה שיש בה להפר את זכויות המשמורת של התובע בהתאם לאמנה יש לעבור ולבחון את השאלה האם מתקיים אחד מהחריגים המנויים בסעיף 13 לתוספת לאמנה.
30. ההלכה הפסוקה קבעה כי יש לפרש את החריגים האמורים בצמצום תוך מתן משקל מכריע לתכלית האמנה שעניינה בהחזרת הקטין למקום מגוריו הרגיל לצורך מניעת תופעת ה"חטיפה". על כן, אי החזרת הילד החטוף, במסגרת אחד החריגים לאמנה, שמורה למצבים נדירים וקיצוניים בלבד (בע"מ 672/06 **אבו עראר נ' רגוזו** (פורסם בנבו, 15.10.06).
31. נטל ההוכחה לגבי התקיימותם של החריגים, רובץ על ההורה "החוטף", ובענייננו על האם. יודגש, המדובר בנטל כבד מאד ובכל מקרה של ספק יוחזר הקטין למדינת המוצא (ע"א 1372/95 **סטגמן נ' בורק**, פ"ד מט (2) 431; רע"א 7994/98 **דגן נ' דגן**, פ"ד נג (3) 254, 267). כישלון בהרמת הנטל, מטיל על בית המשפט חובה קטיגורית להורות על החזרת הקטין החטוף למדינת המוצא מהר ככל הניתן ואין בידיו שיקול דעת לעניין זה (בע"מ 1855/08 **פלונית נ' פלוני** (פורסם בנבו, 8.4.08)).
- חריג ההסכמה וההשלמה – סעיף 13(א) לתוספת לאמנה:**
32. מהעדויות הארוכות שנשמעו בפניי והראיות הרבות שהובאו לפניי עולה באופן ברור ומפורש כי האב נתן את הסכמתו לשובם של האם והקטינים לישראל באופן מפורש, מראש ובדיעבד. שובם של האם והקטינים לארץ לא היה בגדר אירוע חטיפה, אשר מולו ניצב התובע באופן מפתיע ובחוסר אונים כפי שזה ניסה לציירו. התובע כפי שיתואר הסכים והשלים עם חזרת האם והקטינים לארץ. עוד לטעמי וכפי שיובהר להלן בהרחבה יש בטענות האב בעניין זה מידה לא מבוטלת של חוסר תום לב וחוסר ניקיון כפיים.
33. סעיף 13(א) לתוספת לאמנה קובע כי גם אם נמצא כי הייתה חטיפה אין חובה להורות על החזרת הקטין למקום מגוריו הרגיל היה ויוכח כי: "**האדם, המוסד או הגוף האחר שבידו מופקדת ההשגחה על גוף הילד לא הפעיל בפועל את זכויות המשמורת בעת ההרחקה או אי ההחזרה, או הסכים עמן או השלים עמן לאחר מעשה**". בעוד שטענת ההסכמה מתייחסת לאירועים שהתרחשו בטרם "החטיפה", טענת ההשלמה מתייחסת לאירועים אשר התרחשו לאחר מקרה החטיפה הנטען.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 **34.** בבע"מ 741/11 נקבע כי אין הכרח שההסכמה או ההשלמה תהיינה מפורשות או תעשינה בדרך
2 של מעשה אקטיבי וכי ניתן ללמוד על ההסכמה למעשה החטיפה או על ההשלמה עמו גם
3 מהתנהגות שבמחדל או מהתנהגות משתמעת בסייגים המתחייבים מהליך על פי האמנה
4 כדלקמן:

5 "ראשית, עלינו להתוות את אופייה וטיבה של ההסכמה או ההשלמה.
6 נקבע, כי אין הכרח כי אלו תהיינה מפורשות או תעשינה בדרך של מעשה
7 אקטיבי. ניתן ללמוד על הסכמה למעשה החטיפה או על השלמה עמו, גם
8 מהתנהגות שבמחדל או מהתנהגות משתמעת. יחד עם זאת, אין בכוחו של
9 כל צעד של מי מהצדדים כדי להעיד על הסכמה או ויתור. מדובר בבחינה
10 מהותית של התנהגות ההורה הנחטף במובנה הרחב – עלינו להסיק
11 ממכלול הנסיבות ומהסתכלות על תמונת המציאות הכוללת, כי ההורה
12 וויתר על הגשמתן הדחופה של זכויות המשמורת או הביקור שהיו נתונות
13 לו מכוח דינה של מדינת מקום המגורים הרגיל עובר למעשה ההרחקה או
14 אי-החזרה. בחינה זו היא אובייקטיבית בעיקרה. הלך רוחו
15 הסובייקטיבי של ההורה הנחטף ייבחן רק ככל שהוא יבוא לידי ביטוי
16 בהתנהגותו החיצונית האובייקטיבית ...

17 הסכמה או השלמה הן חוזיות במהותן, שהרי זוהי פעולה חד צדדית
18 הנעשית על ידי אחד ההורים, משתכללת אצל ההורה השני, ויוצרת אצלו
19 אינטרס הסתמכות באשר לשינוי הסטאטוס קוו. לפיכך נקבע כי על
20 חריגי ההסכמה וההשלמה חלים דיני החוזים, על כל המשתמע מהם ...
21 אם ההורה החוטף היה מודע לכך שההורה הנחטף אינו מוותר על שינוי
22 הסטטוס קוו, הרי שטענה מטעמו לתחולת החריגים תעמוד בניגוד
23 לעקרון תום הלב ...

24 בנוסף יש להתייחס למשקל שיש ליתן לנסיבות השונות בהן ניתנה
25 ההסכמה או ההשלמה, ובייחוד למשקל שיש ליתן לסיבות להסכמה
26 ולמשך הזמן שחלף ממעשה ההרחקה ועד להגשת התביעה על פי האמנה
27 ...".

29 **35.** בענייננו וכאמור לעיל, שוכנעתי כי מתקיים חריג ההסכמה הקבוע בסעיף 13 (א) לתוספת
30 לאמנה וכי לא היה כל אירוע חטיפה, ואנמק.

32 **36.** גרסת האב באשר לאירוע החטיפה, אשר הוא האירוע המהותי העומד בבסיסה ובמרכזה של
33 התביעה, הייתה גרסה משתנה, מתפתחת ומותאמת בהתאם לקשיים הראיתיים עימם נתקל
34 התובע נוכח טענות הנתבעת והראיות שצירפה במהלך ניהול ההליך. שינוי הגרסאות של
35 הנתבע, שש במספר, בעניין כה מהותי פגע קשות במהימנות ואמינות האב עד כי לא ניתן ליתן
36 כל אמון בגרסתו. בסעיף 6 לפסק הדין ציטטתי באופן מלא את האמור בסעיפים 38-42 לכתב

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 התביעה בו מתאר התובע את מעשה "החטיפה". **גרסתו הראשונה** של התובע כעולה מסעיפים
2 אלה הייתה כי עולמו חרב עליו והוא חש כאב מפלח עת הגיע ביום 17.3.17 לבית המגורים
3 בסיום שבוע עבודה במלטה והסתבר לו כי הנתבעת חטפה את הקטינים והטיסה אותם
4 לישראל מאחורי גבו וללא הסכמתו בזמן שהותו במלטה לצרכי עבודה והותירה בית ריק,
5 קירות חשופים וחדרי ילדים ריקים ונטושים. הנה כין כן ובתמצית הגרסה הראשונה הינה כי
6 מעשה החטיפה נודע לתובע ביום 17.3.17 וניחת עליו כרעם ביום בהיר.

7
8 **בגרסתו השנייה** ולאור הראיות שצירפה האם לכתב הגנתה טען הנתבע כי גם אם נתן את
9 הסכמתו זו אינה יכולה להיחשב כהסכמה שעה שניתנה כשהוא נתון תחת טרור וסחיטה,
10 אלימות, "התנהגות מטורפת והתמוטטות נפשית של אישתי, נתון לחבלה ומניעה שיטתית
11 בקשר שלי עם הילדים, נתון להסתה פרועה שלהם כנגדי, כשאני במלטה, דואג לפרנסתם
12 רחוק מרחק שעות רבות מהבית" (ס' 138 לתצהיר העדות הראשית של התובע ועוד ראו
13 סעיפים 22-24, 29, 66-68, 127-139).

14 בנסיבות אלה ולא בכדי התבקש התובע ע"י בית המשפט במהלך חקירתו להסביר מדוע גרסה
15 זו אין לה זכר בכתב התביעה וראשיתה בתצהיר העדות הראשית, ראו עמ' 77-81 לפרוטוקול
16 הדיון מיום 13.12.17 והסברו של התובע כי הדבר נבע מכך שנאלץ להגיש את התביעה באופן
17 מהיר (עמ' 79 שורות 7-10, עמ' 80 שורות 14-16). משנשאל ע"י ב"כ הנתבעת כיצד הדבר
18 מתיישב עם העובדה שעמדו לרשותו תשעה חודשים להגשת התביעה ענה כי קיווה שהנתבעת
19 תירגע (עמ' 81 שורות 13-20). הסברו של התובע לעניין זה אינו משכנע נוכח מועד הגשת
20 התביעה 26.10.17 והעובדה כי המדובר בטענות מהותיות ומרכזיות ולא בפרט זניח ושולי
21 בגרסתו.

22
23 **גרסה שלישית**, של התובע מופיעה בסעיף 42 לתצהיר עדותו הראשית: "**אני מבקש להדגיש**
24 **כי אישתי אמרה לי שהיא מתכוונת לנסוע לישראל לחתונה של בת דודתה ולאחר מכן תשוב**
25 **לספרד**".

26
27 **גרסה רביעית**, עלתה במהלך עדותו של התובע במסגרת **חקירתו החוזרת** ולפיה נושא החזרה
28 לישראל הועלה כל הזמן ע"י הנתבעת אך הוא לא האמין כי זו תממש רצונה זה (ראו לעניין
29 זה פרוטוקול הדיון מיום 14.12.17 עמ' 421-428). במסגרת חקירתו החוזרת על ידי בא כוחו
30 ובית המשפט התבקש התובע ליתן הסבר לסתירה בין טענתו כי חזרת האם והקטינים לישראל
31 הייתה בגדר הפתעה מוחלטת ובין טענתו הנוספת כי נושא החזרה לישראל עלה ע"י הנתבעת
32 כל הזמן. בית משפט שב והקשה על התובע וביקש ממנו להבהיר כיצד שתי הגרסאות יכולות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 לחיות יחדיו ובתשובותיו שב וחזר על הטענה כי לא האמין שהדבר יקרה, עד שאכן קרה תוך
2 שימוש בסיפור "הרועה והזאב" עמ' 426 שורות 14-18 :
3 "Ok, but all the time, every, you have to understand , every, all the time, Israel
4 Israel Israel, it goes back a long way. Ok? So ok, this time it is like the boy who
5 cried wolf. You know the story? So all the time it is like ok."
6
7 **גרסה חמישית**, הינה גרסת התובע בחקירתו הנגדית לפיה התובע בייאשו נתן לנתבעת לקחת
8 את הילדים לזמן קצר בין מספר שבועות : "for a while" פרוטוקול הדיון מיום 13.12.17 עמ'
9 152 שורות 25 ועמ' 153 שורה 1 :
10 "she said she was going for a few weeks. That was the conversation".
11 על גרסה זה חוזר התובע בסעיפים 184-187 לסיכומיו. לעניין זה מפנה ונשען התובע בעדותו
12 ובגרסתו על נספח יא' לכתב ההגנה של הנתבעת ונספח 8 לתצהיר עדותו הראשית. פרט לכך ,
13 כי הגרסה בדבר הסכמה לנסיעה בת מספר שבועות אינה עולה בקנה אחד עם יתר העדויות
14 והראיות כפי שיפורט בהמשך, הרי שהתובע מתעלם מהאמור בהודעה עצמה לפני כן ולפיו
15 רצונה של אמו היה להיפרד מהילדים לפני שהנתבעת לוקחת אותם הרחק לישראל :
16 "All she wanted was to spend time with her grand kids before you take them far
17 away to Israel".
18 כמו כן לאחר מכן ומיד לאחר המילים "for a while" ממשיך וכותב התובע לנתבעת :
19 "We will discuss things again when you are in Israel" .
20 האמור בהודעה בכללותה ובוודאי בשים לב לשאר העדויות והראיות עליהן עוד אעמוד
21 בהמשך אינו מתיישב עם גרסת התובע ולפיה נתן הסכמתו לתקופה מוגבלת לפרק זמן של מס'
22 שבועות.
23
24 **גרסה שישית**, אותה העלה התובע הינה הגרסה לפיה הסכים למעבר/חזרת האם לישראל
25 בכפוף לכך כי הקטינים יישארו עמו. בסעיפים 69-78 לתצהיר עדותו הראשית מצהיר הנתבע
26 כי מספר ימים טרם תחילת עבודתו במלטה ביום 9.1.17 קיים שיחה עם הנתבעת אותה הקליט
27 ואשר הקלטה שלה צורפה תוך טענה כי תמלול יוגש בהמשך. לטענתו במהלך אותה שיחה
28 שבה והעלתה הנתבעת את בקשתה לחזור לישראל והוא השיב לה : "אני לא מתכוון לעבור
29 לישראל, אם את רוצה אז תסעי את". לטענתו הנתבעת הגיבה בטענה : "ומה אתה תעשה,
30 אתה רוצה להפריד ביני לבין הילדים? התובע השיב לה : "הרי את זו שמדברת על לעזוב".
31 לטענתו תגובת הנתבעת מלמדת ומוכיחה באופן חד משמעי שהיא תיסע לישראל לבדה ללא
32 הילדים והילדים יעברו להתגורר עמו במלטה. ההקלטה הושמעה במהלך הדיון בבית המשפט

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 וביום 29.12.17 אף הגיש ב"כ התובע תגובה בעניין התמלולים, תגובה לה צורפה עמדת
2 המתמללת מטעמו ולפיה מהתמלול נשמטה המילה "of" שכן זו לא נשמעה תחילה בברור
3 והיא נבלעה בתוך הדיבור השוטף והמהיר לתוך המילה "separate". כאמור בהתייחסות
4 המתמללת: "לאדם שנכח בשיחה בזמן אמת קל לתקן משום שהוא זוכר את השיחה ומבין
5 את ההקשרים השונים וכו', בעוד למתמלל השומע את הדברים פעם ראשונה, מבחוץ וללא
6 התמיכה של ההקשר, אין זה סביר לעמוד על דיוק המילים הנאמרות בחטף. מובן שלאחר
7 שהמתמלל מתוודע לאותן מילים הוא יוכל לזהות אותן". לעניין זה אציין כי אותו הסבר דחוק
8 וקלוש ככל שניתן לקבלו מפי המתמללת, נוכח העובדה כי ההקלטה שהושמעה לבית המשפט
9 הייתה ברורה, בוודאי שאינו יכול לעמוד לתובע אשר היה צד לשיחה ויזם את ההקלטה.

10
11 גרסת האב באשר לאירוע החטיפה, אשר הוא האירוע המהותי העומד בבסיסה ובמרכזה של
12 התביעה והמצופה כי תהיה גרסה ברורה, קוהרנטית ואחידה-התבררה כגרסה משתנה,
13 מתפתחת ומותאמת בהתאם לקשיים הראיתיים עימם נתקל נוכח טענות הנתבעת והראיות
14 שצירפה במהלך ניהול ההליך. גרסתו בדבר אירוע חטיפה אשר הותיר אותו כאוב ומרוסק ללא
15 כל ידיעה והכנה התבררה כגרסת בדים. עובדה זו בנוסף לעובדה כי גרסתו ועדותו של התובע
16 כפי שעוד יפורט הייתה ממילא מתפתלת ומתחמקת מביא לתוצאה ולפיה לא ניתן לתן בה כל
17 אמון.

18
19 יתר על כן וכפי שעוד יפורט להלן בהרחבה אף אחת מהגרסאות הנ"ל לא יכולה לדור בכפיפה
20 אחת עם הראיות והעדויות החד משמעיות שהוצגו בתיק ולפיהן האב הסכים במפורש ומראש
21 לשובם של האם והילדים לישראל.

22
23 **38.** בין חודש דצמבר 2016, עת עבר האב להתגורר במלטה, ועד מועד עזיבתם של האם והילדים
24 את ספרד ושובם לישראל ביום 17.3.17, ניהלו הצדדים התכתבויות ענפות באמצעות מיילים
25 ומסרונים. מתכתובת אלו שבין הצדדים מתקבלת תמונה ברורה, שלמה וחדה לפיה נתן
26 התובע את הסכמתו המפורשת והברורה לחזרת האם והקטינים לישראל, ידע עליה ובשום
27 שלב לא הביע כל התנגדות לה. יתר על כן המדובר בהסכמה ברורה ונמשכת והכל כמפורט
28 להלן:

29 בשיחה מיום 4.2.17, אשר הינה שיחה קשה וכואבת בין הצדדים, על כישלון הנישואין ופירוק
30 התא המשפחתי, אומר התובע לנתבעת שהוא חושב שהדבר הכי טוב עבורה הוא חזרה לישראל
31 וכי היא אינה שלוה כשהיא רחוקה ממשפחתה. התובע אשר דובר אנגלית ומתכתב עם
32 הנתבעת באנגלית אומר לה "kibalti kvar" – קיבלתי כבר ראה נספח ו עמ' 35.

33

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 בהמשך אותה שיחה עמ' 37 שב וחוזר התובע ואומר לנתבעת :

2 "you need to be there" , "you need to be in Israel" , "so ok ,go to Israel"

3 "you said you're going back to Israel" , "you don't feel you belong anywhere else "

4 "you started planning it".

5 הנה כי כן לא זו בלבד שהתובע יודע ומסכים לחזרת האם והקטינים לישראל אלא שהוא ממש
6 דוחק ומפציר בה לעשות כן.

7

8 בהמשך אותה שיחה בעמ' 38 משהנתבעת מבררת ושואלת את התובע אם רצונו להתגרש ומה

9 לגבי העתיד הוא עונה לה כי אם ימשיכו כך הם יהרסו אחד את השני וכי הוא מעוניין לאחר

10 הפרדה בקשר הוגן עמה ועם הילדים. משהנתבעת מקשה ושואלת מה תכיפות הקשר שיהיה

11 לו עם הילדים, הוא משיב שתמיד יהיה אביהם של הילדים והם תמיד ידעו שהוא אוהב אותם.

12 התובע אומר לנתבעת במפורש כי הוא מניח שאם הוא יאפשר לנתבעת לחזור לישראל היא

13 תאפשר לו לראות את הילדים בחגים וכי יהא זה אך הוגן לעשות כך : "I assume, as I am

14 letting you to take them to Israel you will allow me to have them for holiday".

15 בעוד הנתבעת חותרת בשיחה להסדרי שהייה תכופים וסבורה כי על הצדדים לגור קרוב ואם

16 לא אז לפחות באותה מדינה, התובע הוא זה אשר עונה לה "it's global village".

17

18 בתכתובת מיום 14.2.17 (נספח ז' עמ' 136) דנים הצדדים על המשבר הכלכלי אליו נקלעו ואגב

19 השיחה מציין האב כי רק בישראל יש לאם אפשרות לעבוד. האב אומר לאם כי היא רוצה

20 לחזור לישראל ולא נכפת לעשות כן. עוד אומר האב לאם כי עמדה בפנייה חלופה לחזרה

21 לישראל, והיא הישארות בספרד תוך צמצום ניכר של הוצאות המחייה, אך היא בחרה לדחות

22 חלופה זו. התובע אינו מביע כל התנגדות או איסור על חלופה זו ונותן לה יד וברכה.

23 בהמשך האם אומרת לאב במפורש כי החזרה לישראל הינה האופציה היחידה כרגע, מזמינה

24 אותו להצטרף ומבקשת כי אם יבחר שלא להצטרף ויישאר במלטה אזי שיאשר בפניה כי יגיע

25 בקביעות לבקר. האם מבקשת מהאב שיבוא לעזור לה במעבר תוך הבעת תקווה כי תוקיר לו

26 תודה אם יחליט לטוס עמם לדרכם החדשה וכי היא מתקשה לעשות כן לבד.

27 וכך באו לידי ביטוי הדברים בחליפת התכתובות בין הצדדים :

28

29 "I would like you to take a step back and understand that since this is the only

30 option currently a. Maybe take a leap of faith yourself and join us. B. If you are

31 not joining us and staying in Malta please confirm you will be coming regularly

32 to visit. c. If you are staying in Malta I need some help folding up the Spain

33 experience so please take time off, half term period and end of march 20-30.3

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 then you can be part of our departure. Would be also very kind if you fly with
2 us for our new beginning as it's hard for me on my own".
3
4

5 בתכתובת נוספת בין הצדדים מיום 22/2/17 (נספח ז' עמ' 50) לאחר דיון בין הצדדים על
6 הקשיים הכלכליים אומר התובע במפורש לנתבעת: " you can organize your departure
7 to Israel. Bye". לאחר שהנתבעת אומרת לתובע כי חרף המצוקה שלהם הא ממשיך ונוהג
8 בחייו כרגיל ובטח מחפש לעצמו פנטהאוז למגוריו בעוד היא והקטינים יתגוררו אצל אביה
9 הוא משיב לה: "I will rent somewhere big enough for my boys to visit".

10 בהמשך הנתבעת אומרת לתובע כי אם ישכור דירה יקרה במלטה היא תשכור דירה בישראל
11 והם יחלקו בהוצאה שכן היא אינה חייבת לגור עם הוריה וללא תמיכה והתובע משיב לה:
12 "when you go to Israel you will work as I do I expect. We will of course make
13 appropriate arrangements".

14 דבריו אלה של התובע, אינם עולים בקנה אחד עם איזו מגרסאותיו "לחטיפה". התובע בוודאי
15 לא התכוון כי הנתבעת תעבוד בארץ אם זו הגיעה רק לחתונה או לזמן קצר. כמו כן הצדדים
16 לא היו דנים בשאלת מגוריה של הנתבעת והילדים אצל הוריה או בדירה שכורה ובסידורים
17 הכספיים הקשורים בכך אלא אם הייתה הסכמה ברורה ומפורשת על חזרת האם והקטינים
18 לישראל.
19

20 לא זו אף זו הצדדים דנו בעניינים הקשורים בחלוקת המיטלטלין ביניהם, מכירת רכבה של
21 הנתבעת, תוך שהתובע מבטיח כי יעביר לה את רוב הכסף שיתקבל מהמכירה, איזה פרטים
22 להשאיר וגורלה של הכלבה המשותפת "אמיי" (ראו עמ' 153-155 לנספח ז'). האם מבקשת אף
23 את אישור של התובע לחזרה לישראל מוקדמת יותר לישראל עם אמה וזאת לאור העובדה כי
24 ממילא התובע לא ישהה בספרד באותה עת.
25

26 ככל שלאור כל אמור נותר עדיין ספק כי האב נתן הסכמתו לחזרת האם והקטינים לארץ
27 ולאחר עריכת הסידורים האחרונים לקראת העזיבה 16.3.17, נפרד האב מהאם ומאחל להם
28 טיסה בטוחה, מברך אותם בכל הטוב ומקווה כי ימצאו אושר ושלווה (נספח ז' עמ' 57).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

16/03/2017, 20:48:40: MMG#: Please leave £2K as my share of the sale. It will be a great help to settle bills there, the school especially. If not, not. nobody wants to force you, you agreed to it I thought and this is the decent thing to do. You have not acted ok to now in this matter and you should know it. This is a chance to do something right. Let me know. Have a safe journey. I tomorrow. I wish you the best and hope you find peace and happiness.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27

הנה כי כן ומהמסרונים והתכתובות בין הצדדים עולה תמונה ברורה לפיה התובע נתן את הסכמתו המפורשת והברורה לחזרת האם והקטינים לארץ. אין המדובר בהסכמה שנתנה באופן חד פעמי או בשפה רפה או באופן משתמע כי אם בהסכמה ברורה וחד משמעית אשר נפרשה על פני מס' שבועות רצופים ובמספר רב של הזדמנויות שונות.

חרף האמור וחרף העובדה כי התובע עומת בחקירתו על שלל התכתובות ונשאל שאלות נוקבות על ידי בית המשפט לגביהן, בוחר התובע לפתוח את סיכומיו בטענה כי טענת האם להסכמה ולהשלמה הינה טענת סרק.

התובע נשען בטענתו זו על תכתובת בודדת מיום 15.3.17 בו שואלת האם את האב אגב שיחה קשה וטעונה בין היתר: "you are reading the family law now?". (נספח ז' עמ' 157).

מגדיל התובע לעשות ובסיכומיו סעיפים 11-14 טוען כי לא בכדי צרפה האם לכתב הגנתה באופן סלקטיבי מספר זניח של דפים מצי'אט זה שאורכו 139 עמודים ואלפי צ'אטים וניסתה להסתיר את התכתובת הנ"ל שמלמדת באופן ברור על העדר הסכמה וכן טוען כי סירבה למסור לבא כוחו את מלא הצי'אט לצורך הכנת תצהיר עדותו הראשית.

דין טענות התובע בעניין זה להידחות תוך שלטעמי טוב היה אם לא היו נטענות כלל. ראשית האב הינו צד לכל התכתובות הנ"ל ולפיכך תמונה ובלתי סבירה העובדה כי אלה לא היו בהישג ידו ו/או כי לא יכול היה לקבלם בעצמו והדבר אף פועל לחובתו. תמיהה זו הולכת ומתעצמת נוכח העובדה כי בידי התובע ובאופן "מפתיע" נמצאו הודעות מאוחרות ליום 17.3.17. לגופו של עניין, פרט לעובדה כי את שאלתה זו של הנתבעת את התובע יש לקרוא על רקע השיחה כולה והאווירה הקשה והטעונה בין הצדדים, הרי שבוודאי יש לקרוא על שלל התכתובות כמפורט לעיל לרבות תכתובת מאוחרת מיום 16.3.17, יום לאחר מכן, בה נפרד האב מהאם ומאחל להם טיסה בטוחה, מברך אותם בכל הטוב ומקווה כי ימצאו אושר ושלווה. לתצהיר עדותו הראשית צרף את רצף המסרונים שבין הצדדים החל מחודש אפריל 2017, קרי- התכתובת בין הצדדים שהתנהלה לאחר שובם של האם והקטינים לישראל, תוך התעלמות מהתכתובות בין הצדדים משולשת החודשים שקדמו ליום 17.3.17 – מועד החזרה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

39.

1 לארץ ואשר בהם יש ללמד על הסכמתו הברורה והנמשכת, דבר העולה כדי חוסר תום לב של
2 ממש.
3
4 התובע בתצהיר עדותו הראשית סעיפים 79-139 ובסיכומיו סעיפים 216-133 מפנה להודעות
5 מיום 15.3.17 ואילך בניסיון לסתור טענת האם בדבר מתן הסכמתו לחזרתה עם הקטינים
6 לישראל. ראשית אציין כי רובם ככולם של המסרונים מהם מנסה התובע להיבנות לצורך
7 סתירת הטענה להסכמה הינם מאוחרים למועד חזרת האם והקטינים לישראל. יתר על כן
8 והוא העיקר אין במסרונים ובתכתובות כדי לסתור את חליפת המסרונים והתכתובת בין
9 הצדדים שתחילתה שלושה חודשים עובר ליום 17.3.17, מועד החזרה לישראל עליה עמדתי
10 כמפורט לעיל. הפרשנות שנותן התובע למסרונים והאמור בהם הינה סובייקטיבית, מתעלמת
11 מהמסרונים הברורים כמפורט לעיל והינה מגמתית ומאולצת.
12 כך למשל מפנה התובע למסרון מיום 16.3.17 בו הוא מכנה את האם "thief" – גנבת וממסרון
13 זה מבקש כי נלמד כי לא נתן הסכמתו לחזרת האם והקטינים לארץ (סעיפים 137-133
14 לסיכומיו). התובע נחקר על מסרון זה פרו' הדיון מיום 13.12.17 עמ' 59 משורה 19- עמ' 72.
15 תשובותיו של התובע בעניין זה היו מתחמקות ומתפתלות ומהן ובסופו של יום ברור כי התובע
16 כינה את הנתבעת "גנבת" על כך שמכרה את הרכב ונטלה את תמורתו ולא כי "גנבה" את
17 הילדים אשר בעת ניהול השיחה היו עדיין בספרד. יתר על כן במסרונים אלה אין בכלל אזכור
18 לילדים וברור כי מבחינה לשונית האב אשר שפת האם שלו הינה אנגלית היה משתמש במילה
19 "חוטפת" ולא "גנבת" ככל שהדברים היו נאמרים בקשר לילדים (ראה שאלת בית המשפט
20 לתובע עמ' 70 שורות 18-הסוף). במסרונים אליהם מפנה הנתבע אכן ישנן אמירות כאלה
21 ואחרות לפיהן האב טוען כי האם הרחיקה את הקטינים מממנו אך קריאת המסרונים כולה
22 אינה מעלה ומביאה למסקנה כי הטענה היא כי האם חטפה את הקטינים של בהסכמתו, אלא
23 יש בכך תיאור של המצב, מעבר האם והקטינים לישראל ופרוק התא המשפחתי וחוסר
24 שביעות רצון של התובע מכך. לא בכדי טוען האב בסיכומיו כי בחליפת מסרונים אלה לא
25 טוענת האם להסכמה שנתנה, שכן האב כלל אינו מעלה את הטענה כי הדבר לא נעשה ללא
26 הסכמה ומשכך האם לא נדרשת להתייחס לכך. התובע במכוון וככל הנראה ועל מנת לשמור
27 על עמימות וערפול נמנע מלהטיח באם האשמות מפורשות בדבר חטיפה בידעו שאין הדבר
28 כך ובניסיון להימנע ממצב בו האם תתעמת עמו במפורש בעניין זה בחליפת המסרונים ממנה
29 ניסה להיבנות בעתיד. כך למשל באשר לאותן רמיזות עמומות עונה האם לאב במסרון מיום
30 26.4.17 שעה 08:39:09 סעיף 152 לסיכומים:
31 "you are picturing a false reality to suit your case but it's just not there in".
32 כך גם הפנייה בסעיף 152 לסיכומים לתגובת האם "it overcame me" והטענה כי אמרה
33 "זה התגבר עליי" כתשובה לטענות האב על שלקחה ממנו את הקטינים הינה מטעה תוך

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 הוצאת הדברים מהקשרם. ראשית יש לפרש את דברי האם "כהתחוויר" או "התברר ליי" וזאת
2 על רקע ההקשר הכולל של הדברים והמשפט הכולל :
3 "It overcame me after 7! Years, I gave you 7 years and you abandoned us
4 broke in Spain, took the kids out of school, told me to do what ever I want
5 with my life as you don't want me anymore".
6 כך למשל בתכתובת מיום 8.5.17 שעה 09: 53: 33 אומרת האם לאב במפורש :
7 "things are not as you paint and I'm afraid you also know it".
8 ראו לעניין זה אף המסרון מיום 9.5.17 שעה 23: 04: 07 , סעיף 167 לסיכומים בו כותבת האם
9 לאב :
10 "I didn't take them without you being repeatedly asked to come back. You
11 left and now you are wearing the saint hat".
12
13 האמור מקבל משנה תוקף נוכח העובדה כי האב היה עסוק בהקלטות עוד טרם החזרה
14 לישראל ומצופה היה כי ככל והיה ממש בטענתו כי לא נתן הסכמתו הדברים היו צפים מיד
15 במסרונים ובתכתובות ובאופן ברור וחד, מה שאין במסרונים אליהם הוא מפנה. מה גם
16 שהתנהלותו זו של התובע שומטת לחלוטין את גרסתו הראשונה בדבר התדהמה שאחזה בו
17 עת שב הביתה ביום 17.3.17 וגילה בית ריק.
18
19 נראה כי האב עצמו מודע לחולשת טיעונו ולכן ולא בכדי בסעיפים 158 וסעיף 186 לסיכומיו
20 מסייג דבריו. כך למשל בסעיף 158 לסיכומיו הוא טוען "בין אם האב נתן את הסכמתו ולאחר
21 מכן שינה את דעתו והתנגד למעבר הילדים לישראל, בין אם האב לא נתן את הסכמתו".
22 בסעיף 186 לסיכומיו טען: "זו הוכחה ברורה וחד משמעית כי גם אם האב נתן הסכמה
23 כלשהיא תחת לחץ ומצוקה וייאוש, לנסיעה לישראל, הרי שמעולם לא נתן הסכמה למעבר
24 הילדים להתגורר בישראל, אלא הסכמה לנסיעה לזמן מה".
25
26 על הסכמתו של התובע לחזרת האם והקטינים לישראל ניתן ללמוד גם מהעובדה כי אמו .40
27 הגיעה במיוחד לספרד כדי להיפרד מהקטינים טרם חזרתם לישראל וזאת מתוך הדברים
28 " All she wanted was to spend 147 (נספח ז' עמ') 8.3.17
29 time with her grand kids before you take them far away to
30 Israel".
31

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

- 1 טענת התובע בסעיף 30 לתצהיר עדותו הראשית ובחקירתו הנגדית עמ' 128 לפרו' מיום
2 13.12.17 לפיה אמו הגיעה לראות את הילדים מכיוון שהנתבעת אמרה לה שהיא נוסעת
3 לישראל לחתונה של בת דודתה, הינה גרסה בלתי סבירה לחלוטין ונסתרת במפורש מהדברים
4 שכתב התובע לנתבעת, כמו כן התובע נמנע מלהעיד את אמו והדבר פועל לחובתו.
5
- 6 בשלל התכתובות הרבות המתעדות את הלך הדברים בין הצדדים על פני תקופה ארוכה לא
7 ניתן למצוא ולו הודעה או אמירה אחת לפיה התובע מתנגד לחזרת האם והקטינים לישראל,
8 או שהוא אומר לנתבעת כי הוא אוסר עליה לעשות כן.
9 משנשאל התובע על ידי בית המשפט מדוע נוכח כל טענותיו בדבר חשש מפני חטיפת הקטינים
10 ע"י האם, לא פעל להוצאת צו שיאסור עליה לעשות כן, ענה כי זו שאלה שנשאלת בצדק וע"י
11 רבים תוך ניסיון לתרץ זאת בהתנהלות האם והתנהגותה "המטורפת" בחודש שקדם לכך
12 (ראו פרו' הדין מיום 13.12.17 עמ' 76 שורות 12 - הסוף ובעמ' 77 שורות 1-3).
13
- 14 את התכתובות בין הצדדים וטענותיהם לרבות שאלה ההסכמה לחזרה לישראל יש לקרוא על
15 רקע הקשיים הכלכליים בפניהם ניצבו הצדדים עובר לחזרת האם והקטינים לישראל. האם
16 בסיכומיה נתחה באריכות את מעמדם של הצדדים בספרד וטענה ארוכות כי לאלה לא הייתה
17 כוונת השתקעות בספרד וזאת במטרה לשכנע את בית המשפט כי מקום המגורים הרגיל של
18 הקטינים עובר ליום 17.3.17 לא היה בספרד. כפי שקבעתי בפרק הרלוונטי בפסק הדין באלה
19 אין כדי לשנות קביעתי כי מקום המגורים הרגיל של הקטינים היה בספרד, אך באלה יש
20 בוודאי להשליך על בחינת הסכמתו של התובע לחזרת האם והקטינים לישראל וכדי להאיר
21 את התכתובות הענפות והרבות בין הצדדים. התכתובות כמו גם המהלכים והצעדים שנקטו
22 עובר לחזרת האם והקטינים מלמדים בצורה ברורה כי הצדדים "חיסלו" את הזיקות לספרד
23 ונקטו בצעדים ובמהלכים ברורים לקראת עזיבתה ובסופו של יום הפתרון היחיד שהסתמן
24 למצב הקשה בו היו שרויים הצדדים ובעיקר האם והקטינים הינו חזרה לישראל.
25 כעולה בברור מהעדויות מאז חודש מאי 2016 החלו הצדדים לסבול מקשיים כלכליים וחפשו
26 פתרון למשבר אליו נקלעו. התובע היה מבוטל והאם בהעדר מעמד מסודר לא יכלה לעבוד
27 ולתרום לכלכלת המשפחה. התובע עצמו מודה בסיכומיו כי הצדדים היו רשומים פורמאלית
28 כתושבי ----- מטעמי מיסוי (ס' 107 ו- 108 לסיכומים) ובהמשך האב ביקש לקבל לעצמו
29 בלבד מעמד במלטה (נספח ט') לתצהיר העדות הראשית של הנתבעת) בה החל התובע לעבוד
30 בחודש ינואר 2017 מרחק 10 שעות ממקום מגורי הצדדים בספרד בשל הצורך בשתי טיסות
31 בהעדר טיסה ישירה. בחודשיים הראשונים הייתה לאב דירה מטעם העבודה ולאחר מכן שכר
32 לעצמו דירה (נספח ח') לתצהיר העדות הראשית של הנתבעת חוזה שכירות אשר תחילתו ביום
33 6.3.17). בתקופה זו נהג התובע להגיע לסופי שבוע קצרים ובאחת מהתכתובות נספח ז' עמ'

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 131 תאריך 2.2.17 שעה 19:11:07 כותבת לו התובעת כי יש בפיה בשורות טובות מאוד וכי
2 חברת אייר מלטה טסה ישירות לישראל בזמנים התואמים את זמני עבודתו כשמשך הטיסה
3 הינו 3 שעות והמחיר היו זול. התקופה שקדמה לחזרה לישראל הייתה תקופה קשה וסוערת
4 כלכלית ורגשית עבור הצדדים. טענות האב באשר להתנהגות האם והטרוף שאחזו בה בחודש
5 שלפני החזרה לארץ, טוב היה אם לא היו נטענות. בעוד האב שוהה במלטה הייתה זו האם
6 אשר נאלצה להתמודד עם המחסור הכלכלי הקשה, תוך שכנגד זעקתה ותחינתה לעזרה
7 ולתמיכה כלכלית, התובע ממעט לשוחח עמה ו/או ליתן לה כל מענה ממשי ואמיתי. ראו
8 לעניין זה הודעות האם אל האב נספח ז' עמ' 135 בו היא כותבת לו בעודה בסופרמרקט כי
9 היא עוצרת את דמעוניה וממשיכה להחזיר דברים בהעדר יכולת לשלם על המוצרים וכי היא
10 אינה מאמינה כי התובע השאיר אותה במצב זה, כן ראו נספח ו' עמ' 43. עוד עולה
11 מהתכתובות כי האב אף מידר את האם מכל מידע חיוני ובסיסי אודות מקום הימצאו במלטה
12 ודרכי התקשרות עמו חרף מספר רב של פניות של האם בעניין זה (ראו סעיפים 145 ו-146
13 לסיכומי האם ונספחים ז' עמ' 126 ועמ' 136).

14
15 לקטינים נערכה מסובת פרידה בבית הספר אליה אף הוזמן האב ולעניין זה ראו הברכות
16 שכתבו התלמידים ומורים לילדים לרגל הפרדה ואשר צורפו כנספח יב' לתצהיר העדות
17 הראשית של האם. למותר לציין כי עריכת מסובת הפרידה אינה מתיישבת עם "חטיפה" אלא
18 עם עזיבה מוסכמת ומסודרת. באם האם הייתה חוטפת את הקטינים בוודאי שלא הייתה
19 מסתכנת בעריכת מסובת פרידה שתחשוף זאת. אציין לעניין זה כי עדותה של אם הנתבעת
20 והאמור בתצהירה בעניין לא נסתרו בחקירתה וכי זו הייתה אמינה ומהימנה.

21
22 ההסכמה המפורשת של האב למעבר האם והקטינים לישראל נלמדת מהחוב לבית הספר
23 הפרטי של הקטינים בספרד והודעת האב לבית הספר כי ניתן לפרוע החוב מהפקדון בשל
24 חזרת הקטינים לארץ (נספח א' לתצהיר עדותה הראשית של הנתבעת). האב אף התיר לבעלים
25 של הדירה אותה שכרו הצדדים להביא שוכרים החל מחודש אפריל 2017, האב הפסיק את
26 ביטוחי הבריאות הפרטיים של האם והקטינים (נספח ד' לתצהיר עדות האם וכן נספח ז' עמ'
27 140).

28
29 האב אשר ניתק עצמו מספרד ואשר בה חיי יחד עם בני המשפחה ממילא "תחת הרדאר"
30 כהגדרת האם ועבר למלטה נתן הסכמתו למעבר האם והקטינים לישראל בנתקו כמפורט לעיל
31 את כל הזיקות הבסיסיות של האם והקטינים תוך שבפני האם והקטינים לא נותרה כל
32 אפשרות להמשך מגורים בספרד ובכלל זה העדר מגורים, מקום לימודים, ביטוח רפואי
33 ואמצעי מחייה מינימאליים. ניתוק כל זיקות אלה מלמד בברור על תכנית מסודרת ומתוכננת

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

- 1 לעזיבת ספרד ומעבר האם והקטינים לישראל. במסגרת ניסיונותיו ליצור יש מאין הציג
2 התובע גרסה מופרכת לפיה חזר לספרד כבר במאי 2017 ושכר דירה, אלא שגרסאותיו בעניין
3 זה היו מתפתלות תוך שהוא נמנע מלהציג בפני בית המשפט אישורים על ביצוע התשלומים
4 עפ"י חוזה השכירות שלטענתו חתם ואשר בהם יהא ללמד כי החוזה שנחתם אינו פיקטיבי
5 כפי החלטת בית המשפט ראו לעניין זה האמור בסעיפים 172-178 לסיכומי הנתבעת. כך גם
6 המסמך בעניין הלימודים של הקטינים אינו אלא אישור שיש מקום לקטינים לשנת הלימודים
7 הבאה ולא רישום ותשלום בפועל על הלימודים. יתר על כן וממילא אין בעובדה מאוחרת זו
8 כדי לשנות את כל האמור לעיל והעולה ממנו באופן ברור ומפורש.
9
- 10 לאור כל האמור לעיל הנני קובע כי האם והקטינים חזרו בהסכמתו המלאה, הברורה .43
11 והמפורשת של התובע תוך שהמועד המתוכנן לחזרה שהוקדם במקצת היה אף הוא ידוע
12 לתובע. משכך נקבע ניתן היה לסיים את פסק הדין, אך עם זאת אדרש אף לטענה כי הנתבע
13 השלים עם מעבר וחזרת הקטינים לישראל והכל כמפורט להלן.
14
- 15 כפי שיובהר להלן התובע אשר הסכים למעבר של האם והקטינים לישראל אף השלים עמו. .44
16 השאלה אותה יש לבחון לעניין הגנת ההשלמה היא – האם ההורה שזכויותיו נפגעו, פעל כפי
17 שהיה פועל הורה שמטרתו הינה החזרת המצב לקדמותו לאלתר, או שמא פעל באופן המלמד
18 על השלמתו עם המעשה? לעניין זה אין צורך במעשה השלמה אקטיבי אלא ניתן ללמוד גם
19 מהתנהגות שבמחדל או במשתמע. ודוק! מדובר בבחינה אובייקטיבית של התנהלות ההורה
20 שזכויותיו נפגעו. הבחינה היא כאמור לאור תכלית האמנה המקנה סעד של "עזרה ראשונה"
21 להשבת המצב לקדמותו כפי שנקבע בבע"מ 741/11:
22
- 23 "השאלה המרכזית שראוי שתעמוד לנגד עיניו של בית המשפט היא,
24 האם מהתנהגות ההורה ניתן להסיק באופן ברור כי הלה וויתר על סעד
25 של "העזרה הראשונה". באם התשובה לכך חיובית, החזרת הילד למדינת
26 מקום המגורים הרגיל אינה בגדרי החובה המיידית המוטלת על בית
27 המשפט להורות על החזרת הקטין למקום מגוריו הרגיל. הזמן לסעד
28 התכוף חלף עבר לו, ולבית המשפט הדין בדבר שיקול הדעת להורות כי
29 העניין יידון במדינה המתבקשת או במדינת מקום המגורים הרגיל,
30 כשלנגד עיניו עומדת טובת הילד שעניינו נבחן."
31

בבע"מ 7784/12 בסעיף 12 לפסה"ד נקבע:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 "לעניין הפרשנות שיש ליתן למונח "השלמה" נפסק כי השלמה תיתכן
2 בין במעשה, בין במחדל. כן נאמר כי היא יכולה למצוא את ביטוייה
3 בהתנהגות חד פעמית – כגון בחתימה על הסכם עם ההורה "החוטף", אך
4 יכולה להיות גם משתמעת ממכלול עובדתי מסוים על פני רצף התפתחותי
5 של אירועים. חריג השלמה, כך נפסק, מבוסס על רצונו הסובייקטיבי
6 של בעל הזכויות במשמורת, המוצא את ביטוייה בהתנהגות חיצונית
7 הנמדדת בכלים אובייקטיביים. הזרקור מופנה אם כן להורה המסויים,
8 ולא להורה הסביר בבחינה עובדתית ולא נורמטיבית. כמו כן, ככל פעולה
9 חוזית, "הסכמה" או "השלמה" אשר ניתנו מתוך טעות, הטעיה, כפייה
10 או עושק ניתנות לביטול, בהתאם לסעיפים 14 – 17 לחוק החוזים (חלק
11 כללי), התשל"ג - 1973 (עניין גבאי, פסקאות 20 – 22; עניין דגן, עמ' 273
12 – 276; בע"מ 741/11 פלונית נ' פלוני, [פורסם בנבו] פסקאות 17 – 24
13 לחוות דעתה של השופטת ע' ארבל (17.5.2011); בע"מ 8540/11 פלוני נ'
14 פלונית, [פורסם בנבו] פסקה 4 (1.12.2011)). טענה ל"השלמה" תיבחן
15 אם כן בזהירות רבה. במרכז הדיון ניצבת העמדה הסובייקטיבית של
16 ההורה ממנו "נחטף" הילד".

17
18 גם לאחר חזרתם של האם והילדים לישראל ביום 17.3.17 לא עשה האב דבר שיש בו כדי
19 .45 לסתור את הסכמתו שניתנה מראש. האב ידע באופן ברור וגלוי את מקום הימצאם של
20 הקטינים בישראל – בית הוריה של הנתבעת, ידע את הכתובת ואת פרטי ההתקשרות עם
21 הנתבעת והוריה. מנגד מחליפת המסרונים וההתכתבויות בין הצדדים עולה כי התובע הוא
22 אשר התחמק ממתן תשובות לאם והילדים היכן הוא נמצא ולעניין זה יש אף לפנות לבקשות
23 האם במסגרת תביעת המשמורת שהגישה והחלטות בית המשפט לרבות ובפרט החלטה מיום
24 25.8.17 על המצאה לאב של כתבי-בי-דין לדואר האלקטרוני שלו וכן באמצעות משלוח
25 בהודעת ווטסאפ לה יצורפו כתבי-בי-דין, אשר יש באלה כדי לעמוד על התנהלות התובע. האב
26 לא הגיע במשך חודשים ארוכים לבקר את הקטינים בארץ והגעתו לארץ הייתה לצורך חלק
27 מהדיונים בלבד ולמשך תקופה קצרה.

28
29 .46 באותה תכתובת דלה עליה עמדתו כמפורט לעיל עת שבחנתי את הסכמת התובע למעבר האם
30 והקטינים לישראל באמצעותה ניסה התובע לסתור טענת האם להסכמה אין כל דרישה
31 תקיפה ברורה וחד משמעית להחזרת הקטינים ו/או טענה ברורה בדבר חטיפה, כל שיש
32 באותה תכתובת, הינה הבעת חוסר רצון מהמצב תוך שהתובע שומר על עמימות בדבריו.
33 התרשמותו הברורה של בית המשפט כי התובע אשר נתן הסכמתו הברורה והמפורשת למעבר

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

- 1 לישראל, בחר לאחר מכן להמשיך לשבת על הגדר ולהחליט רק בהמשך אם מהלך זה עדיין
2 טוב ומתאים לו ולשם כך, לקח לעצמו זמן להתייעץ ו"לטפטף" מדי פעם אמירות עמומות בהן
3 יוכל להשתמש בעתיד ככל שיחליט כי המעבר אינו מתאים לו עוד.
4
- 5 **.47** כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 13.12.17 התובע התייעץ עוד בחודש מרץ אפריל עם עוה"ד
6 עמיהוד בורוכוב ולואיס ואלו ייעצו לא להגיע לישראל ולא לשלול כסף עמ' 82 שורות 4-2
7 ובהמשך עמ' 92 שורה 21- עמ' 93 שורה 13.
8
- 9 **.48** יתר על כן, האב כעולה מנספח ו' לתצהיר העדות הראשית של הנתבעת עמ' 80 ו-84 מציע לאם
10 ביום 17.4.17 וביום 23.4.17 לבוא לביקור עם הקטינים לסופ"ס משותף במלטה, לא בספרד
11 ולא לשם חזרה כי אם **לביקור בלבד** (ראה ס' 45 לסיכומי הנתבעת).
12
- 13 **.49** האם פנה לרשות המרכזית בספרד רק בחודש יולי 2017 והגיש את תביעתו זו רק ביום
14 26.10.17.
15
- 16 **.50** גרסת האב כי שכר דירה בספרד למגורי האם והקטינים אשר נולדה רק במהלך חקירתו
17 הנגדית ואשר לא הוכחה, שכן התובע לא טרח חרף החלטות בית המשפט להמציא אישורים
18 בפועל על תשלום דמי שכירות, לא הועלתה כלל בתכתובות הענפות והרבות בין הצדדים והכל
19 כשהאב כלל אינו מתגורר בספרד עד לחודש ספטמבר 2017 ככל הנראה.
20
- 21 **.51** האב לא הצביע על דבר וחצי דבר שעשה מעת שובם של האם והילדים לישראל כדי להשיב
22 את הילדים לספרד. הוא לא מסביר את השיהוי בו נקט תקופה כה ארוכה, בחוסר מעש: הוא
23 לא פעל להציע אלטרנטיבות. הוא לא דרש את שובם כי ממילא לא היה לבני המשפחה לאן
24 לשוב. האב לא נשא ונתן עם האם בעניין. הוא אומנם הביע חוסר שביעות רצון מהמעבר לו
25 הסכים במפורש, התלונן על התנהגות הנתבעת אך לא עשה דבר ולא נקט בכל צעד ממשי.
26 לאחר שהאם הסתמכה על הסכמת התובע למעבר ופעלה על פיה, לאחר שזה אף השלים עם
27 המעבר, אין הוא יכול לחזור בו מהסכמתו ובוודאי שאין הוא יכול להעלות טענות סרק כי לא
28 נתן הסכמתו.
29
- 30 **.52** לאור כל האמור לעיל הנני קובע כי האב אף השלים עם מעבר האם והקטינים לישראל עליו
31 כאמור לעיל ידע מבעוד מועד והסכים לו.
32

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 האם בסיכומיה סעיפים 204-235 טענה אף להתקיימותו של חריג החשש החמור הקבוע
2 בסעיף 13(ב) לתוספת לאמנה ולפיו גם אם נמצא כי הייתה חטיפה אין חובה להורות על
3 החזרת הקטין למקום מגוריו הרגיל היה ויוכח כי: **"קיים חשש חמור שהחזרתו של הילד**
4 **תחשוף אותו לנזק פיזי או פסיכולוגי או תעמיד את הילד בדרך אחרת במצב בלתי נסבל"**. עם
5 זאת וכפי טענת האם בסעיף 226 נוכח טענות הצדדים וכתבי טענותיהם לא סברתי כי יש
6 מקום לברר טענה זו בשלב זה ומשכך בוודאי שאין להידרש לה במסגרת פסק הדין.
7
8
9
10
11
12

הוצאות משפט :

13
14 **54.** משנדחתה התובענה יש להידרש לשאלת ההוצאות. הנתבעת עתרה לחיוב האב בהוצאות
15 בפועל ובכלל זה הוצאות תרגום, הקלטה ותמלול. האם לא נקבה בשכ"ט ששלמה ולא צרפה
16 אסמכתא בגינו. כן לא פרטה ההוצאות שהוציאה.
17 המקור החקיקתי לפסיקת הוצאות מצוי בתקנות סדר הדין האזרחי, שכותרתו **"הוצאות**
18 **המשפט וערובה לתשלומן"**, וכן הפסיקה כפי שנתגבשה במרוצת השנים. התקנות אינן דנות
19 רק בעצם הסמכות להטיל הוצאות, אלא אף מסדירות את **"קביעת סכום ההוצאות"**, (תקנה
20 512). בע"א 136/92 **ביניש-עדיאל נ' דניה סיבוס חברה לבנין בע"מ**, פ"ד מז(5) 114, בעמ'
21 126-125 נקבע שאופן חישובו של שכר הטרחה הראוי הוא תלוי משתנים רבים, ואינו בגדר
22 רשימה סגורה. כב' הרשם יגאל מרזל (כתוארו אז) בבג"צ 891/05 **תנובה נ' הרשות המוסמכת**
23 **[פורסם בנבו, 30.6.05]** לאחר ניתוח של תכלית חיוב בעל דין בהוצאות רעהו, והתייחסות למצב
24 בארצות שונות, מגיע למסקנה כי אמת המידה הנכונה לחיוב שכר טרחת עורך דין הוא כי
25 **ההוצאות צריכות להיות סבירות, הכרחיות ומידתיות**. במסגרת הקווים המנחים לשימוש
26 באותן אמות מידה, נקבע, כי התעריף המינימאלי אינו משמש כאמת מידה אלא רק רף
27 תחתון; יש להתחשב בהתנהגות הצדדים ובדרך שבה ניהלו את ההליך; שיקול נוסף הוא
28 הסעד המבוקש או הסכום השנוי במחלוקת; כמו כן יש להתחשב במורכבות התיק והזמן
29 שהושקע בהכנתו; השיקול האחרון המוזכר הוא חשיבות העניין עבור בעלי הדין.
30

31 **55.** בנסיבות אלה ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים כמפורט לעיל, מהות ההליך
32 והיקפו ואשר כלל: קדם משפט ביום 15.11.17, 4 ישיבות הוכחות בימים 12.17, 13, 14, 20, 24,
33 לאור היקפם של כתבי בי-דין ושלל הבקשות הרבות בתיק, התנהלות התובע וקריסת שלל

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

1 גרסאותיו טענותיו והתוצאה אליה הגעתי - נחה דעתי כי הסכום הסביר והמידתי שיש לפסוק
2 בנסיבות העניין כשכר טרחה עבור הנתבעת הינו סך של 50,000 ש"ח.
3 בנוסף יישא התובע בהוצאות, התרגום, הקלטה ותמלול שהוציאה הנתבעת כנגד קבלות.
4 שכ"ט וההוצאות ישלמו ע"י התובע לנתבעת תוך 30 יום מיום קבלת פסה"ד אצל התובע וככל
5 שלא ישולמו עד למועד שנקבע יישאו הפרשי ריבית והצמדה כחוק מהמועד שנועד לתשלום
6 ועד לתשלום בפועל.

7
8 המזכירות תמציא את פסה"ד לצדדים ותסגור את התיק שבכותרת. **.56**

9
10 נוכח דחיית התביעה, הנני קובע כי המשמורת הזמנית על הקטינים תהא בידי האם והנני **.57**
11 קובע קדם משפט בתלה"מ 17-07-45836 ליום 15.5.18 בשעה 9:00. המזכירות תעדכן המועד
12 שנקבע ביומן.
13

14 פסה"ד ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים של הצדדים, הקטינים או כל פרט אחר שיש בו **.58**
15 להביא לזיהוי מי מהצדדים.
16
17
18
19
20
21
22
23

24 ניתן היום, י"ח ניסן תשע"ח, 03 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.
25

26 יחזקאל אליהו, שופט
27
28
29
30

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 52947-10-17 ב' נ' ב

- 1
- 2
- 3

הלחיים סגורות